

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput VI. Mater Joannæ obtinet, ut ad incrementum pietatis ac fidelium
animarum utilitatem, complura Rosaria & Cruces à Christo benedicantur.
Ubi etiam narratur, quod circa hanc Divinam benedictionem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

CAPUT VI.

Matr Ioanna obtinet, ut ad incrementum pietatis ac fidelium animarum utilitatem, complura Rosaria & Cruces à Christo benedicantur. Vbi etiam narratur, quod circa hanc Divinam benedictionem in uno alterove casu mirabile evenit.

IN S. litteris præstantiores quique & sanctiores homines montium nomine indiguntur, alii vero colles dicuntur aut valles. Eo in loquendi modo multe includuntur similitudines, quarum aliquæ instituto nostro haud parum serviunt. Ante omnia notandum, quod montes supra omnes Orbis terrarum creaturas elevati cælo sint propinquiore. Eiusmodi quoque sunt Sancti DEI in hoc mundo supra alios virtute eminentes qui etiam DEO sunt propiores, magisque confines operationi Divinæ gratiæ. Secundo, uti excelsa montium juga cælestem quo perfunduntur, rorem non pro se solis retinent, verum etiam in valles camposque dispensant, ita pariter speciales amici DEI, qui sanctâ vitâ suâ in cælos alte sublatis sunt, non in vanum divina munera suscipiunt, sed unice satagunt, ut ea plurimum utilitati serviant, quæ divinitus acceperunt. In hac Christianæ charitatis virtute Ioanna nostra à IESU MARIA, ad summum apicem gradumque pertigit. Derivavit illa iuxta Salomonis monitum & consilium fontes suos cælestes foras, & aquas gratiæ dividebat in plateis.

(Prov. 3. v. 16.) Igitur à Divina Maiestate tam eximie gratiarum cumulata donis Ioanna, enixe magnæque cum fiducia cælestem suum sponsum est precata, vellet aliquantum Rosariorum, Crucum, imaginum ac numismatum modum benedicere, eisque benedictione Divinæ suæ manus, tam efficacem largiri virtutem, ut fideles in hac labente ac temporanea vita, eis cum fructu uti, & ad æternam tanto promoveri facilius queant. Dominus quoque eius petitioni assensit, quod nimirum & sponsa sua charissima id postularet, & postulatio eius perquam grata sibi esset. Miraculum istud ad eum qui sequitur modum contigit. Collegerat Ioanna varii generis ac formæ Rosaria, cruces, imagines, ac numismata; hæc omnia in magnis festivitatibus specialiter tamen feriâ s. Cœnæ Domini, & in Parasceve, proponebat super altare Oratorii sui. Tum orationi se dedit, ardentissimo amore sponsum suum divinum exorans, complaceret suæ Maiestatii pollicitationem suam, quam ad emolumentum animarum fidelium sibi fecisset, adimplere. Prosternebat hæc preces ante Dominum Ioanna in mirabili quodam excessu mentis. Interim durante eius ecstasi, delapsi deorsum cælestes Genii coronas cum aliis illic congestis rebus in cælum secum asportabant, Christus vero illas accepit in sanctas ac Venerabiles manus suas, suamque illis benedictionem largiebatur, singulare item iam dictæ pietatis armaturæ impertiebat virtutem & efficaciam, & mox iterum Ange-

Modus quo Rosaria & alie res in cælo benedicuntur.

li omnia deorsum deportaverunt. Ad hunc modum famula Christi miraculum hoc patefecit. Domestici quoque, vel qui præsentes illic aderant eodem prorsus modo ac serie actam rem compererunt, dum sine mandato D. Archi-Episcopi, sive devotionis affectu, seu etiam curiositate ducti Ioanna extra se abrepta oratorium ingressi, Rosaria ubique quærebant, at usquam reperiebant, ne minimo vestigio ubi reponi forte potuissent nusquam animadverso, rei exitum simul omnes anxie præstolabantur. Fiebat ergo, ut minime cogitantibus illis repente totæ ædes odore suavissimo replerentur; quod enimvero tunc eveniebat, quando Angeli deorsum sacra illa Rosaria deferiebant. Convolebant tunc propere ad Oratorium omnes, reperiebantque eo prorsus tempore, quo sponsa Christi ad se ab ecstasi redibat, Rosaria una cum aliis rebus super altari. Omnia porro illa tam ingentem habuere cælestis suavitatis fragrantiam, ut non externi modo sensus, verum etiam potentia animæ mirum in modum inde recrearentur. Igitur tali omnes præsentes indicio cognoscebant, pretiosos illos thesauros è cælo allatos esse ad fecundandam suis operationibus animarum fidelium terram, frugiferamque ac opimam eam reddendam. De varia horum cælestium thesaurorum virtute, operatione atque efficacia, sequenti libro, DEO favente, volente, tractabimus. Quo vero condignè, merito pretioque suo æstimentur, nunc admiranda duo facta circa ea recensebimus.

*Ex allatis
de cælo
benedictis
Rosariis
tota do-
mus odore
repletur.*

Dum aliquando Dominus Ferdinandus de Azevedo Archi-Episcopus Domino Alphonso Marcos 6. Coronas tradidisset spiritali filia suæ deferendas, præfatus Dominus Alphonso, quem hoc mysterium minime fugiebat, in via sex alias in mercatoria quadam tabernula cœmit, quod videlicet percuperet tam pro se, quam amicis aliisque piis hominibus, istorum divina benedictione sacratorum particeps fieri Oratorum. Tali ergo animo hæc ab ea se emptæ, cum aliis fila simul colligavit, sic, ut in universum nullo discrimine 12. Rosaria numerarentur. Reperit is Christi sponfam in sacratio suo & ait: Mater, Dominus Archi-Episcopus me huc misit, ut hæc coronas tibi tradam, ad finem tuæ charitati probe cognitum. Bene, respondet Ioanna, tu Domine velis ea altari imponere atque in Dei Matris nomine abscedere. Hisce copiam abeundi nactus Capellanus, abiit, factumque est hoc feriâ sextâ mane. Ideoque Ioanna in oratorium suum sese abdidit, utitato sibi more, ista die exercitio Passionis Christi vacatura. Inter hæc bonus Presbyter egit aliquanto turbator, scire cupiens, an suæ coronæ cælo essent illata. Tacitus ergo clam Oratorium ingreditur, atque ubi famulam Domini sua in ecstasi à sensibus alienatam vidit, altare studiosè oculis perlustrans sex illa Rosaria, quæ Dominus Archi-Episcopus ei tradiderat, non amplius eidem superposita, alia vero sex quæ ipse emerat, in angulo aræ separatim jacere conspexit. Tum foras exiit non sine

*Mirum
quoddam
factum
circa illa
Rosaria
benedicta*

ne

Fraus e-
tiam pia
egregie
deluditur
ne inquietis mentemque distrahen-
tibus cogitationibus. Horâ sexta
vespertinâ more suo adest ad Ioan-
nam ex Oratorio deducendam; vi-
ditque quod sex illa Archi Episco-
palia Rosaria iam supra Altare ja-
cerent, mirâ & singulari fragrantia
odoris prædita, sua vero in supradi-
cto angulo, omni odore destituta,
utierant ante, separatim locata es-
sent. Mirum omnino bono Domino
istud videbatur; aitque ad sponsam
Christi: Cur, Mater, hæc sex Ro-
saria ab aliis sejunxisti? Respon-
det Ioanna. Quæ Rosaria? Ista,
inquit ille, quæ hic in aræ angulo ja-
cent. Tota ad hæc rubore suffusa
conturbataque fuit Ancilla Domi-
ni, quæritque ex Sacellano: Non-
ne D. omnes, quas tibi Dominus
Archi Episcopus tradidit coronas
altari simul imposuisti? Ita me De-
us! Quidnam rei est hoc? Cum ve-
ro Sacerdos JOANNAM sic e-
rubescens trepidamque cerneret,
veritatem rei aperuit, quod nimi-
rum hæc sex Coronæ non ad Domi-
num Archi-Episcopum pertinuis-
sent, sed eas ad eum finem se coemif-
se. Bene habet, respondet Ioanna,
cum ita egeris, optime tecum est a-
ctum; edis, ut intrivisti, confusus
contemptusque. Insinuandum cer-
te mihi de tuis Coronis aliquid fue-
rat, licebatque desiderium tuum ex-
promere. An nescius es, me om-
nia hæc agere obedientiâ adactam?
Et quid aut DEUS ipse aut ego
egerim sine obedientia? Ideoque
scito coronas tuas in cælo non fuis-
se, neque benedictionem Divinam,

eiusve efficaciam & virtutem con-
secutas. Nihilominus tamen hic
eas relinque, proxime in cælum de-
ferentur. Quam egregie hic re-
lucet agnosciturque Divinæ manûs
operatio! Quod nimirum propter
Obedientiam Divina Maiestas mi-
racula patret, absque hac mira non
efficiat. Alterum, quod gestum
est, meretur, ut singulari attentio-
ne ac diligentia legatur. Anno
1625. Hebdomadâ maiore seu
Sanctâ, Ecclesiam gubernante suâ
Sanctitate Urbano eo nomine O-
ctavo, felicissimæ memoriæ; sæ-
pe memoratus Dominus Archi-E-
piscopus D. Ferdinandus de Azeve-
do spiritali suæ filiæ quædam Rosaria
tradidit, eidemque præcepit, uti
Divinam rogaret Maiestatem,
suam ut Divinam iis benedictio-
nem impertiat. Ita egit JOAN-
NA ceu obtemperans filia. Per-
cepto ergo eius gratiæ munere, dum
eas D. Archi-Episcopo reddit, Do-
mine, inquit ad eum Reverendissi-
ma Dominatio Vestra velit hæc
omnia magni pendere. Etenim
præterquam quod in cælo benedi-
ctionem à Christo innumerasque
eiusdem virtutes sortita sint, etiam
Romæ fuere, & feriâ 5tâ Cœnæ D.
una cum sacris amuletis, seu Agnis
Dei benedictionem à tua Sanctitate
susceperunt, eiusque benedictionis
efficaciam sunt adeptæ. Sacer hic An-
tistes, tametsi Ioannæ spiritû abunde
iam variis experimentis probârit ac
approbârit, voluit præterea, bona
occasione, quam præ manibus ha-
buerat, invitatus, eius rei veritatis
fundum

DEVS
propter
obedien-
tiam mi-
racula
patrat. fi-
ne ea mi-
ra non
edit.

Etiâ
Romæ
cum Ag-
nis Dei
à Ponti-
fice coro-
næ Archi-
Episcopi
benedi-
cantur.

*Eius rei
veritatē
explorat
Archi-Ep.*

fundum ipsum explorare. Missus erat eo tempore Romam ē Canonico Burgenfium cœtu quidam, Bartholomæus de castro nomine, tuncque in urbe agebat Ecclesiæ suæ Metropolitanæ negotia procurans. Ad hunc Nobilem perscripsit Archi-Ep. D. Ferdinandus totius rei seriem, postulans ab eo, ut summo studio ac solertia indaget ac inquirat, an res ita se habeat. D. Bartholomæus, accepta de super bonâ informatione, rescripsit D. Archi-Episcopo, sanctitatem suam eo anno Agnos DEI non benedixisse, esseque veritatem istam totâ Pontificis Aulâ omnibus notam, ac proinde verum esse non posse, quod famula DEI asseverarat.

Dici non potest, quantum prudentissimi Pontificis animus responso isto perturbatus sit atque distractus. Quo vero inquietudini suæ mederetur, continuo se ad famulam Christi contulit, ex eaque sciscitatus est, an non sibi asseverasset, cognita illa Rosaria in Cœna Domini, Pontificiam benedictionem cum Agnis DEI Romæ percepisse? Ita, Domine, respondet Sor. Ioanna, etiam id asserui. Ait iterum Archi-Episcopus: Quinam hoc verum esse queat, cum præsentē anno Agnus DEI non sint benedicti, uti Româ certior fio? Domine, reponit Ioanna, qui Roma id perscripsit, rectē ille ac ex vero scripsit, & ego etiam verum asserui. Sua namque Sanctitas palam ac in publico Agnos DEI non benedixit, sed in privato. Velit Rmus D. si lubet, iterato Romam scribere, tum experturus hoc quod

aio verum certumque esse. Itaque protinus D. Archi-Episcopus eidem Canonico Bartholomæo de Castro iterum scribit significans, quid famula D. respondisset. Petere igitur, ut quandoquidem tanti res illa sit momenti, audiri coram à sua sanctitate instantissime exposceret, atque à prædicta sua sanctitate ipse veritatē edoceri peteret. Ut iussus erat, egit D. Bartholomæus, adeptaque copia coram appellandi Pontificis ore ad eos eidem sanctitati totam rei actû seriem recensuit. Ut loqui desiit Canonico, oculos in cœlum sua sanctitas sustulit, gratias Deo agens, quod sui Regiminis tempore, talem creaturam S. Catholicæ Ecclesiæ indulgisset. Aitque porro. "Verum est, quod illa DEI ancilla asseverat. Feriâ scâ Cœnæ D. certas ob causas publice Agnos DEI non benedixi, privatim tamen id peregi, dumque in eo essem, ut eos benedicerem, Coronas aliquod diversorum colorum super aram contempxi, nesciebam quidem quis illic eas deposuisset, veruntamen & iis bene sum precatus. Impertita porro benedictione, momento super altari videri desiêre. Mirum equidem id mihi visu erat, cogitabamque non vulgare secretum eo oculi. Nunc vero ex te rei veritatem didici. Non dubito personam hanc eximiam Dei famulam esse. Perscribe ad eam meo nomine, ut me fideliter Omnipotenti Deo commendet. Neque hoc contenta sua Sanctitas, è speciali erga eam benevolentia nostræ Sor. Ioannæ Indulgentias pro articulo mortis transmisit, dat. crebro

crebro se precibus eius commen-
dans. Quam vero ei proficua Sor.
Ioannæ intercessio fuerit, postea vi-
debimus.

CAPUT VII.

*Mater Ioanna liberat hoc tempore com-
plures energumenos ab oppresse
Tartareorum Spiri-
tuum.*

IN Sponsæ divinæ contemplatio-
ne comperiunt animæ devotæ,
quod ea sit non solum ascendens
velut aurora confurgens, pulchra ut
luna, electa ut sol, verum etiam ter-
ribilis, ut castrorum acies ordinata.
(Cant. 6. v. 9.) Ita est. Talis omnino
perfecta DEI sponsa sit, oportet, ait
Abb. Guilielmus, non modo pro-
pria in persona suavis esse debet &
decora, sed & malis dæmonibus for-
midabilis velut acies ordinata Ange-
licorum exercituum. Talis ex asse
fuit sponsa DEI Sor. Ioanna à JESU
MARIA. Quam pulchra, quam
decora parte una, videlicet virtu-
tum suarum specie fuerit, iam ante
vidimus, quam vero terribilis fuerit
Dæmonibus, hoc Capite videbi-
mus.

Advenere quandoque Burgum
ad invisendam sacram Crucifixi ima-
ginem, quæ illic singulari veneratio-
ne colitur, quidam è Biscaia Nobi-
les, cum duabus virginibus, quæ qui-
dem juventutem viridi, formam insigni,
Nobilique natu fuere, at à cacodæ-
monibus infestæ, utebantur hisce ju-
venculis filiabus maligni hostes in-
audita prorsus immanitate ac trucu-

lentiâ, uti Tartarei suevère Tyran-
ni. Nemo non, qui miseras virgi-
nes conspexit oculis, intima earum
commiseratione tangebatur, prout
ceteros inter etiam D. Petro de
Sancoles aliisque Burgi Nobilibus
evenit. Advenere hi cum obsessis
virginibus comitatuque ad eas per-
tinentem ad Sor. Ioannam, existiman-
tes fore, ut præsentia tam humilis
creaturæ dæmonum infestorum sit
exorcismus, superbissimorumque
spirituum expulsio. Sane ii non
male augurabantur. Etenim dum fo-
res ædium Sor. Ioannæ pulsant an-
xio timore correpti maligni spiritus
vociferabantur. Hoc vestrum il-
lud stratagemma est, quod nos huc
adduxeritis? At vero frustra estis, ne
in vanum conemini, nullo vos pacto
effeceritis, ut introeamus, si non an-
te mala ista mulier, quæ intus est,
inde exeat. Trahebant adunatis viri-
bus qui aderant omnes, conniteban-
turque calamitosas virgines intra li-
men inducere: ex adverso vero nite-
bantur mali dæmones, totisque viri-
bus eas retro agebant. Tandem ubi
multum utrinque certatum fuit, per-
actæ sunt ad vestibulum domus.
At vero nullis humanis viribus effi-
ci potuit, ut in ædium superiora
perducerentur. Id ubi D. Petrus
de Sancolez conspexit, ascendit sur-
sum ad Ioannam, rogabatque vellet ad
solatium energumenarum virginum
deorsum se conferre. Descendit
ergo Ancilla Domini. Ut vero spi-
ritus maligni Ioannam conspexere
exclamare ceperunt: Facessite cum
hac muliere, Apagete hinc confe-
ctam sagam istam. Quid timetis aie-
bat

Ff

bat